

D ů v o d y :

Neodporuje nijak zásadě oficiálnosti ovládající exekuční řízení, zřekne-li se dlužník práva na ponechání nezbytných obytných místností podle § 105 ex. ř. mu příslušejícího, a uzavře-li s vnuceným správcem o svém dosavadním bytu nájemní smlouvu (srov. Neumannův komentář k ex. ř. z r. 1928 str. 408 a rozh. býv. nejv. soudu ve Vídni ze dne 15. prosince 1908 Rv II 896/08 čís. 1236 úř. sb.). Podle žaloby se žalovaný zavázal z místností jím dosud užívaných platiti žalobci jako vnucenému správci úplatu (nájemné), čímž vzdal se — byť i jen mlčky — svrchu uvedeného práva, nehledíc ani k tomu, že právo to se vztahuje pouze na nezbytné obytné místnosti, nikoli na místnosti obchodní a živnostenské. Uzavřel-li však žalovaný se žalobcem jako vnuceným správcem nájemní smlouvu, může žalobce uplatňovati též nárok na zrušení této nájemní smlouvy pro neplacení nájemného podle § 1118 obč. zák. pořadem práva.

Čís. 14500.

Služební poměr ujednaný na zkoušku může býti zrušen ihned při nastoupení; zaměstnavatel není povinen připustiti zaměstnance k práci (§ 12 odst. 2 zák. čís. 244/22 Sb. z. a n.).

(Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 3. září 1935, Rv III 508/35;
důvody viz Úř. sb. čís. 2171.)

Čís. 14501.

Exekuci vnucenou správou lékárnické živnosti lze vésti jen tehdy, provozuje-li povinný lékárnu s více než čtyřmi pomocníky.

(Rozh. ze dne 5. září 1935, R I 731/35.)
Stejně: Úř. sb. čís. 1135.

Prv ý s o u d zrušil k návrhu povinného exekuci vnucenou správou živnosti lékárnické proto, že zabavenou živnost provozoval povinný osobně toliko s jednou pomocnou silou (§ 341 ex. ř.). Re k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Podle § 341 ex. ř. není přípustna exekuce vnucenou správou anebo propachtováním u rukodílných a takových živností na koncesi, při nichž se vyžaduje při nastoupení zvláštní způsobilost, když živnost jest provozována majitelem živnosti osobně, nebo nejvýše spolu se čtyřmi spolupracovníky. Toto ustanovení vztahuje se jen na provozování živností podle živnostenského řádu. Provoz živnosti lékárnické nespadá však podle čl. V. vyhlášovacího patentu k živnostenskému řádu pod ustanovení živnostenského řádu, nýbrž jest upraven zákonem ze dne 18. prosince 1906 čís. 5 ex 1907. Není tudíž zrušení exekuce odůvodněno.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

§ 341 ex. ř. připouští vedení exekuce na živnostenské podniky, tovární závody, obchodní podniky a podobné hospodářské podniky vnučenou správou nebo propachtováním. Při řemeslných nebo takových koncesovaných živnostech, k jejichž nastoupení jest třeba zvlášti způsobilosti, jest exekuce nepřipustná, provozuje-li živnost majitel její sám, nebo nejvýše se čtyřmi pomocníky. Vedení exekuce na výše uvedené podniky nevyžaduje podle zákona, aby činnost v podniku provozovaná podléhala ustanovením živnostenského řádu. Skutečnost, že živnost lékárnická jako povolání vyššího druhu nespadá podle článku V. lit. g) uvoz. zákona k živnostenskému řádu pod předpisy živn. řádu, nýbrž jest upravena zvláštním zákonem ze dne 18. prosince 1906 čís. 5 ex 1907 ř. z., nevylučuje použití druhé věty prvního odstavce § 341 ex. ř. na exekuce vedené na lékárnickou živnost, ježto lékárnická živnost jest podle citovaného zákona koncesovanou obchodní činností, k jejímuž nastoupení jest třeba zvláštní způsobilosti tímto zákonem stanovené (rozh. šís. 1135 sb. n. s. slov. Úradná sbierka). Poněvadž bylo zjištěno, že povinný provozuje lékárnu osobně s jedním pomocníkem, nejsou dány předpoklady stanovené § 341 ex. ř. pro přípustnost exekuce a byla proto povolena exekuce prvním soudem právem zrušena.

Čís. 14502.

I při smlouvě o budoucí zápůjčku podle § 983, poslední věta, obč. zák. platí *clausula rebus sic stantibus*.

(Rozh. ze dne 5. září 1935, Rv I 1552/33.)

Žalobě se žalobním žádáním, že jest žalovaný povinen zaopatřiti žalobci buď u některého peněžního ústavu nebo z vlastních prostředků výplatu zápůjčky 400.000 Kč, po odečtení již vyplacených 60.000 Kč nyní ve výši 340.000 Kč, nižší soudy nevyhověly, odvolací soud v otázce zde v úvahu přicházející z těchto důvodů: Pokud jde o toto žalobní žádání, opírá je žalobce o smlovu předběžnou (*pactum de contrahendo*) podle § 936 obč. zák. a tvrdí, že uzavřel se žalovaným smlouvu, že mu žalovaný z vlastních prostředků zápůjčku poskytne. Smlouva o zápůjčku jest smlouvou reálnou, podle níž věc spotřebitelná se odevzdává pod podmínkou, že vypůjčitel může sice s ní libovolně nakládati, že však po určité době má tolikéž téhož druhu a způsobu navrátiti. Žalobce sám se dovolává v tom směru perfektní úmluvy, podle níž měl žalovaný opatřiti zápůjčku 400.000 Kč, splatnou po 100.000 Kč ročně do 1. srpna 1929 za současného jejího zajištění na nemovitostech blíže označených v pořadí za knihovními pasivy, které v době ujednání na nemovitostech těch vázly. Platnost tohoto ujednání žalovaný popřel, než i tehdy, došlo-li k tomuto ujednání, přichází v úvahu další tvrzení žalovaného, že knihovní majetek žalobcův byl zadlužen a neposkytoval dostatečné jistoty a že nastaly podstatné změny